

48. szám.
December 1-én, 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvtárnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Párbeszéd a kis-ujszállási indóház előtt.

,Konductor ur! van-e sok kész
Szekere?

Magam rakom meg a vonalt
Egyszerre;
De mondja meg: bir-e minden
Teherrel,
Ez az ördögkitalálta
Csodaszer?

,A gőzösöm minden tehert
Elviszen;
Csak tartsa ön portékáját
Út-készen,
Nem sokára megérkezik
A vonal,
Kocsik miatt nem volt soha
Semmi baj.“

,Vigye el hát bánatom gőz-
Szekerén,
Hogy mehessek könnyűbb szível
Innen én;
A mit kíván, megadom azt
Jutalmul,

Megköszönöm igen szépen
Azontul.“

„Rakja fel hát a bánatát
Mázsára,
Hogy róhassam a vitelbért
Reája;
Elviszem azt ha kell világ
Végeig,
Rakja hamar! másként meg nem
Menekszik!“

,Nagy a sulya bánatomnak,
Nem birom;
Az ezer nyolczszáz negyvennyolcz
Csupa rom!!!
Fölépitik-e még a szép
Palotát?
Nem sokára megtudják a
Honatyák.
Attól félek, . . . lejön a „non
Possumus,“
S mellette e két magyar szó:
Fizess! fuss!

Jajhalmi.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No mar most legalab megtutam Marothy Janozs barátom esetibül orszaggyülsen, hogy van nekünk salvus conductusunk. Tudnyilik, ha nem vitek senkinek semit, is mig izz el akarja engemet valaki fognyi — is van nekem hozszab labom, mint anak, a ki el akarja engemet fognyi, hogy nem irheti utol — is közel van erdő — is nadasban berekben harom hitig meg nem találjak engemet persekutorok — hat akor nem lehet engem megfognyi, s ez neveztetik diakul „salvus conductus“-nak, a mit in igazan köszönöm.

Azt izz megtanultam mas-mas pildakbul, hogy kipviselői sirthetetlenig jo leszara, hogy mikor gonosz filiszteusnal levő válto lejar, ne sürgethese fizetist; — igaz ugyan, hogy ez civilcodexre tartozik, de majd teszkek in arul, hogy criminalis codexbe tartozon, ha eczer executiot megkostoltatok spanyol nadal. Akor mingyart criminalitas lesz belüle, is salvus conductus nem engedi, hogy engem valaki biro elejibe meginvitalya.

Most mar Üstökös izz larmazhat, a mit akarja, mert szerkesztője kipviselő, sajtoproce-sust izz nem szabad elene meginditanyi, sőt magat Üstököst izz nem szabad megkonfiskalni, mert az izz *kipeketviselő!*

De nagyon megörvendezte engemet, a mint Madarasz barátom felolvasot papok is plebanus ifjuurak petitiojat orszaggyülshez, melyben folyamotatik, hogy engegyenek meg orszagos Rendek, hogy mar ezutan plebanus urak is kanonok urak, is mas derik aravalo hazafiak meghazasodhasanak. Van izz nekik igazsaguk! Mostani blazirt fiatalisag ugy se nem akarja mar hazasodnyi. Nekem izz van öt, rigen elado leanyom. Nagyon szüksigezs, hogy uj concurrentia megjelenyen piaczon. Az ilyen fiatal kiröket fogadunk minyajan szivesen, ha mingyart kicsit öregecskik izz, mert primo: völeginyek moralis erkölesiröl lehetünk bizonyosagba; — secundo: van nekik mibül eltartanyi aszonyt; — tertio: nem elvisznek üket katona-

nak; — quarto: nem szabad nekik váltot alairnya; — quinto: körösztlő sem kerül pinzbe, etcetera! Sok argumentum szol a melete. Tap-solta izz galeria nagyon! Is fiatal kisaszonyok odafen nagyon mosolyogtak! Teczete nekik; sőt a mint mingyart iszrevetem, anakutana egisz hölgypublicum folyvast csak közöttünk megülő egyhazi szemilü kipviselőket kezte lorg-nettiroznyi; egy főrendü praelatust pedig, ki szinte öt volt, valosagos kereszttüzbe fogtak kitesövü perspectivakal. Persze: jo partie! Egyhazi aladalom hitele ezaltal 1000 procental növeketete. Merem foganyi, hogy ha romai con-clave izz elfogana böles inditvanyt, is procla-malna, hogy ezutan meg fog hazasonyi, nem-esak hogy el nem kergetninek üket Romabul, de mig el sem ereszteninek, hanem jutna min-deniknek egy unita italiana. (Hanem akor az-tan ne mondananak azt, hogy „non possumus.“)

Most azonban kezdődnek nagyszerü debata-tak Felirat fölöt. Egisz orszagban valamenyi esperessigben nem kiszülnek anyi adventi predikacziora, mint a menyü adventi predikacziora kiszülnek most mi nalunk orszaggyülsen, csak archi-orator van bejegyezve europapartrul 40, tigrispartrul pedig 39; hat mig majd csak a kik ezutan gyünek tüzbe!

Mind a kit part egyforma dolgot kiri, is egyforman szörnyen kiri; de migizs nagy kü-lönbsig van kit part felfogasa közöte. Nagy kü-lönbsig az, hogy a mig europapart azt inditva-nyoz, hogy minden kiriseink megadatasara va-rakozunk öt forint diurnum melete: adig fenye tigrispart azt inditvanyoz, hogy mig minden megadatik, varakozunk a öt forint nilkül.

Hiszen in principio vagyok in izz tigris melete, hanem in praxi csak tartom magamat europaba bele.

Magam csak vige feli feliratam magamat szolnokok közü, mikor mar megiljeneznek ora-tort azirt, hogy „elall!“

alazatos szolgálja

Tallérossy Zebulon.

Szellemdús bécsi vasárnapi levelek.

Irja: Dr. Speczerei, szellemdús bécsi levelezőnk, bemártva szellemdús tollát egy palaczk szellemdús prágai comptoir-tintába, és beporozván azokat a „Hon“ szellemdús tárcza Porzójával, azon szellemdús sohaj közt: „Por a vége mindennek!“

MCCCLXXXX. szám.

Liberális vagyok; nem tartom monopolként magamnak a szellemet, hanem terjeszteni akarom azt, hogy világojjon szét az egész hazában; azért is mindekelőtt olvasóim nyáját, akarom mondani nyájas olvasóimat fel fogom világosítani az iránt, mi módon készülnek szellemdús leveleim. Metiérem után doktor lévén, „recipe“ alakjában fogom ezt tenni, és ha egynémely vidéki levelező utmutatásomon okul, és szellemdús vámospircsi, vagy csetnekháti levelező qualificációját megnyeri, ez által fáradságom dúsan (ez egyszer nem *szellemdúsan*) jutalmazva leendeni fogandódik.

Tehát; Recipe: De „Wiener Fremdenblattio“
„Briefe eines Müssiggängers“ című czikkeiből

drachmas duas

adde e „Cronica Vienensis“ de neue freie Presso
unciam duodec.

miscere haec cum *viginti unc.* citatis de lingua germanica, gallica, de autoribus hottentotiis et chineserianis, ezen jól összekevert Zuspeiszt fordítsd le magyarrá.

Ezen általános utmutatás után ime szolgálok egy ily módon készített levélmintával:

„A tél fehér angyala már befedé hóleplevel a büszke Venéziától megfosztott Ausztria egykor kedélyesnek nevezett fővárosát; hó itt, hó amott, hó mindeütt, tutti quanti, a hó meghozta az országgyűlést, vagy tán az országgyűlés hozta meg a havat, mi különben egyre megy, csak hogy itt van, nem a hó, hanem az országgyűlés!

Feltéve, hogy az országgyűlés hozta a havat, azon kérdés támad: valjon fog-e még ezenkívül is valamit hozni?

„Partiuntur montes nascitur ridiculus mus,“ monda egy vizözön előtti bölcs, a kinek neve nem jut most eszembe (különben meglehet, hogy nem is ő mondta, de mindenesetre mondhatta volna); adja az Úr és a nemes Beust báró, hogy e példabeszéd Ausztria országgyűlésein igazsággá ne váljék, hogy ne olvadjanak szét nyom nélkül, mint a hó, mely velök együtt beköszönt!

„Du sublime au ridicule il n'y a qu'un — Patzen!“
Igy szólott ama nagy francia király, midőn sallangos csen etyüs udvari bolondjának nyakára akasztá az aranygyapjas rend nagy keresztjét; ugyanezt mondják most itt Bécsben az olasz király csatavesztés utáni ve-

lencei diadalmeneteire. Hiába gúnyolódtok jó bécsiek, tény az, hogy Velenczét örökre elhaggya szent Dávid; perditum est in aeternitate; helyre van allitva az „unita Italia;“ csak még azon országot kellene Vittore Emanuele ő kelméjének elfoglalnia, a honnét az olaszok ősapja signor Aeneas származik, t. i. Tróját.

De hagyjuk a mély politikai fejtegetéseket, és térjünk inkább át Bécs társadalmi és művészi életére.

Mig az első hangversenyek rendeztetnek, mig a „jour fix“-ek és a „soirée“-k általánosok kezdenek lenni, addig a társadalmi élet központját a *sörház* képezi, és abban a *kutschéber* az, mely köré Bécs szórakozni vágyó népe összeseregél. Ott ülnek a „stifli“ előtt, és unalmukban rágják körmüket, midőn a kuteséber emezenges dala üti meg füleiket:

„I heisz Zuccou,
Verkauf Limoni,
Zu Gotschee da wohn' i
Die heiligen drei Koni,
Sind meine Patroni!“

Megváltóként üdvözlik és lutriznak vele. „20 nummern zu 5 kr.“ hangzik minden oldalról, s majdnem széttépik a szegény párát, de nem unatkoznak többé.

A mi a művészi mozgalmakat illeti, szívesen irnám, hogy Gallmayer k. a. ismét adott egyik vagy másik igazgatónak egy művészi pofonvágást; de ez meg nem történt, és nem szeretek senkit sem rágalmazni csak azért, hogy pikans dolgot irhassak. „Fiat justitia, pereat plundrus!“ Ebbeli tudósításom tehát ez egyszer csak oda szorítok, hogy semmi újat nem írhatok, legfeljebb azt, hogy a Burg színháznak új lámpagyújtója van.

És most isten veled kedves olvasóném, „Salem aleikum“ és — vizionlátásra — „a rivedersiczki!“

Dr. Speczerei, szellemdús levelező.

Furcsa név.

Az öreg B. W. . . Farkast sokan szerették keresztapának hini. Egyszer elmegy hozzá Bak István uram azon kéréssel, hogy legyen az ő újdon született fiának is keresztapja.

— Szívesen válaszolt a jó öreg ur, de minthogy még egy keresztgyermekem sincs saját nevemen ezt az egyet kereszteljek arra.

Az óta sokat nevet rajta az öreg báró úr, hogy milyen furcsa nevű keresztia van neki, tudniillik Bak Farkas.

Postrescriptum Mindenvaro is migizs mindig csak varo

Hat teczik tunyi; bene van leiratban, lesz cezer ministerium, csak varjuk (nem varjuk, mik karognak orszaghaz tetejin, hanem a rigen vart feeskik, mik fölülnek nekünk orszaghaz padlasarul talantan lekerülő miniszterkarszikek vadlotak padjara) tehát csak varjuk (montam mar nem kanyak.) Mint okozs ember, szaladok jobboldalparti majoritas barátomhoz, szerencsít kíványi.

— Üdvözlet nagy firfiu, urasagtok böles magatartasa örvendetes eseminy igirete által van koronazva; engedje, hogy gratulalyak, is in izs örülyek az örvendetes eseminyen, is kirek majd egy kis hivatalt, ha barátom uram nagy firfiu okvetetlen miniszter lesz.

No a meg azt mongya:

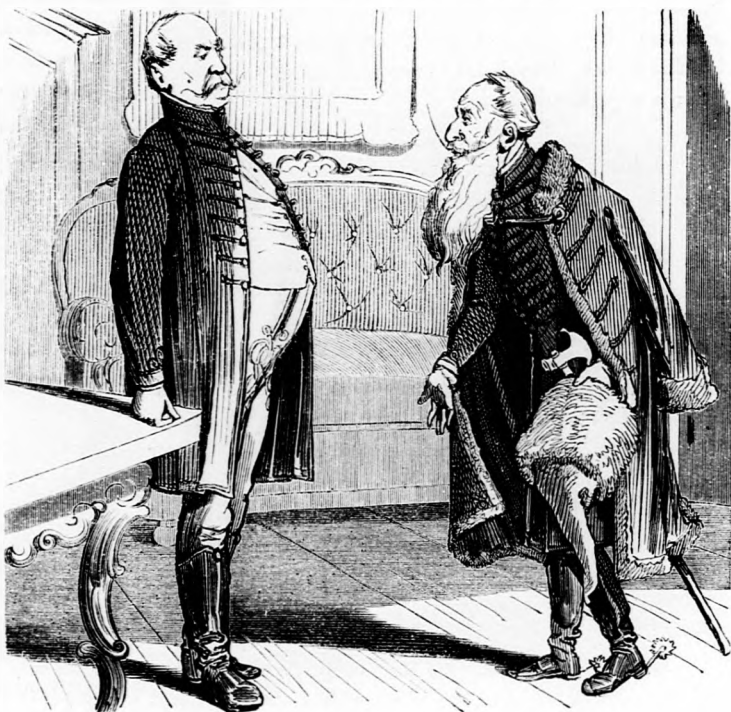
— Köszönök in az ilyen örvendetes eseminyt! Gratulalyon inkab Tallerossy urambatyam a baloldali minoritasnak, az örülhet, mert csak az telyestült, a mit az ő politikaja előre megjósolta.

Mint okozs ember, futok minoritas barátomhoz.

— Nagy firfiu, barátom, örülök, hogy az örvendetes eseminyt előre atlatta önök böles politikajajaja, kirek majd — —

Hat a meg mit mond:

— Nagyon szípen köszönök ilyen örvendetes eseminyt. Megjósoltunk biz azt, de csak ugy örülünk neki, mint a gazda a bekövetkezet jügesőnek, mit előre latott mar. Nem lehet it masnak gratulalnyi, csak egyedül Hirnyög Janozsnek.

baratom uramhoz örvendetes eseminy örö mire.

Mint okozs ember, bolond
modra futamodom Hirnyög
Janozs barátom uramhoz.

— Szazszorosan nagy firfiu,
gratulalok az örvendetes ese-
miny fölöt, minek in izs örü-
lök — —

Ez a nagy firfiu meg ugy
fogadot, hogy azt monta :

— Menyen az ur a pokol-
ba !

— Oda biz in nem megyek !

A türelem rózsát terem.

Freskó.

SZELES JÓSKA kedves barátomnak emlékül.

A régi jó idők azon kedves emlékével nyitom meg e tréfa-füzért, midőn Patakon jurista valék. Ur voltam; valóságos nagyhatalom. Méltán, mert a hol és kinél huszonkét év, virágzó egészség, rózsaszín kedélyzet, harmincz garasos búza, alkotmányos élet, hitel in floribus, s több eféle életessencia uralkodik: kell-e több, hogy az én bordámbeli hétszilvafás nemes akkor maga magát nagyhatalomul candidálja.

Boldogult Köry tanár (akkoriban országos hírű professor) előadása, s rendelete folytán, a decisiókat, jogbölcséletet, s több eféle szakisméket, könyv nélkül tanulgattuk. Bölcs oktató volt a tudós öreg. Ítéltő tehetőségünk rovására nem sülyeszté a memóriát szolgálgaeszközzé. Humor- és históriateljes aranyzavait most is szívem- s emlékemben hordozom.

Áldott legyen emlékezete!

A táncszomjas ifjuság elé farsangi időszak mosolygott. Ránk virultak az ujhelyi bálók. A pataki juristaság Eldorádója beköszöntött.

Gyönyörű téli est. A nap épp' áldozófélen. Kemény hideg. Bádgyadt napsugárzat viszfénye biborozta a szikrázó hótörlatokat.

Az életrevaló furfangos jogászfajból vagy tizenötven áttelepedtünk egy *longúrióra**, melynek szalma-télelőkü keblében közel atyafiságba jöttünk azon alföldi képlettel, midőn egy csomó sertés perzselésre deputáltak. Ragyogó kedv, fényellő holdvilág, dal, fütty és anecdoták társaságában a ropogó havas országúton Ujhelybe vergődtünk. Rövid toilett és hosszú szivdobogás után feltáruult előttünk a bálterem, a gondatlan ifjuság e bűbajos paradicsoma.

Firól fira szálló jurista szokás szerint, minden bálképes jogászt választott hölgygyel boldogított a dálidók fortunája, kivel az egész farságon át hiven megszokták a táncszenvedély kedves fáradalmit.

Bálczimboraitk szivbáját, viszonyait, duellum és különféle fátumaitk mellözve, e tréfa folyamában rám, és Viola Marczy legkedvesb jogászbarátomra kérem az olvasó figyelmét, kiknek itt-ott jutni fog egy kis mellékszerep.

Viola Marczy egy aranyfürtös szőke angyalba halálosan beleszeretett; engem pedig éjjél szemü pajzán özvegyecske hódíta meg a kinos édes szerelem hatalmának.

* Longúrió: diák műszó; négy szál deszkából összetakolt szűk mellű hossztag téli jármű, paraszt szánka.

* * *

Az első szerelem örök emlékéül nevezetes juristafarsang tarka-barka képletei szétfoszlának. Bucsut mondva egymásnak, s kebleinket szeretettel hevitő ama boldog időszaknak, midőn a szív csak szeret, és nem számít: eloszlottunk a nagyvilágba. Önzetlen baráti érzelem, s a kétes jövő elősejtelmek közt könyezve váltunk el egymástól. Ki tudta akkor még, hogy sorsunk merre, s mire vezérlend?

Viola Marczy, nagybátyja — mint hirneves gazda vezetése mellett tanulmányozá az örökszép természet munkára készítő törvényeit; én pedig boldogult édesatyám oldalánál patvaristáskodtam, ki a kegyelet és szorgalom önmagát jutalmazó áldási közt élt, működött és hervadozott; foglalkozásink közt mindig azon arany ígét csepegtetvén ifju szívembe, hogy: „*a munka a pénz.*“

* * *

1830. május havának egyik derült reggelén Viola Marczy topan be hozzánk. Szívemhez szoritám a rég nem látott hü barátot.

Kölcsönös ömlengések után Marczy e szavakat intézte atyámhoz:

„Kedves Mihály bátyám! kérelmem volna, még pedig fontos.“

„És mi lenne az, szeretett Marczy öcsém?“

„Hát biz' annyiból áll, hogy néhány napra ezt a fiut (vállamra veregetett) instálnám kedves bátyámtól. Azt hallottam, hogy oly sokoldalú, s kényes vállalatnál, mint a gazdálkodási — a nőtlen ember vagy kinlódik, vagy elpusztul. Házasodni akarok. Hogy e komoly szertartás annál ünnepélyesebb lehessen: Gusztit alkalmaznám lánykérőmül, mint legmeghittebb barátomat.“

„Megvallom kedves öcsém kereken, hogy jelenleg nem örömet engedem a fiut. Sok dolog adta elő magát. Nyakunkban vannak a megyei szedriák, azután meg a skontrók reparatóját rám tukmálta egy negligens fráter, pedig a vármegye és saját magam becsülete követeli, hogy a rám rótt officiósus terhet purizáljam.“

„Csak ez egyszer teljesítse kérémet, édes bácsi, biz' isten nem alkalmatlankodom többször“ — rimázkodott atyámhoz Marczy.

„No hát vigye a kö... érted és komoly szándéknak átengedem a fiut; majd meglátom, hogy lesz-e sikere az áldozatnak.“

Anyám áldásával — minden léptemre szeretetét s aggodalmát hintegeté — másnap utnak indultunk.

Viola Marczy igen csinos ifju, s abban a kaputrokkos világban külsőleg is magyar ember volt. Köny-

nyed szekkerke elé csipetett ötös fogatát ez alkalommal maga hajtotta; urkocsis appendixül pedig én telepedtem melléje.

„Valami okosat gondoltam, mit szólsz hozzá?” — sugta Marczy, egy meredeknél meglassítva lovait.

„Halljuk a szép szót! — felelém.”

„Virányos helyett hátha Ujhelynek tartanánk? Itt a válaszpont. Egyik balra, másik jobbra. Holnapután ottan híres generális gyűlés készül; hátha Szendiék is ott lesznek?”

„Angyali gondolat. Vargabetűt karmolunk, az igaz, de a tévut gazdagon kifizetheti ám magát, mert a gyűlésen sok szép dictiót fogunk hallani; aztán meg Szendi Piroska...”

„Hi hó Daru fecske... dátum Ujhelynek.”

Az öt darab ifju tátos vágatva rohant, óriási porfelhőt és csengő hangot hagyva maga után.

Nem sokáig grasszált rajtunk, s a szonjas vidéken a tüdő és a gazdagylkos porhatalom, mert a következő éjjelen oly gazdagon nyitak meg az egek csatornáit, hogy reggelre már homoktenger helyett pocso-lya-ösvényeken utazhatánk.

(Azon időszakban, melyet ez igénytelen esemény szülőanyjául nevezhetek, s midőn még erdőpusztítás és folyamreguláció nem zavarta könnyező működésökben a felhőket: kevesb aszály rémitgetett az alföldön, mint jelenleg. E fátum titka isten és a chemikusok kezében van.)

„Hé Miska, jer a bakra; vedd át a lógubernálást, mert ebben a lucok világban nincs passióm kucsirozni” — szóla Marczy kocsisához.

Helyet userélve, kényelmesebben cseveghettünk.

„Folytasd Gusztikám, a mit elkezdettél, s ha szerelmi drámád vége megfelel az elejének: akkor szerencse fia vagy.”

„Előbeszédem a mily hosszúra nyúlt, oly rövid lesz a finálé. A bájos özvegyet farsangon át én tánczoltattam, most pedig ő tánczoltatja a bankókat egy gazdag vén bojár bugyellárisában.”

„Na hisz' jaj annak a tárczának.”

„Mágam is azt hiszem, hogy rövid időn hektikában hal meg.”

„Kicsoda?”

„Nem, ki' hanem, mi?' a bojár tárczáját értette me mert a szép özvegy luxuskórban szenved, s e gyógyíthatlan betegség erszényhalálra vezet.

Az országuti habarék fokonkint növekedett, mi azt jelzé, hogy utazásunk célja felé rég tartanak az eszözések.

A hegyaljai bérczlánc zolat tövénél a töltés kanyarulatot képez, s a zápor és gondatlanság által elmosódott ösvény oly keskeny, hogy a rakott szekérnek egymagának is elég gondot szolgáltat a menekvésre.

E szoros torkolaton czammogott valami sötét al-

kotmány, s már oly közel érkezett hozzánk, hogy a kifáradt gebék párájától a mi lánczos lovunk prüszkölni kezdett.

Az átellenes jármű a szekér és hintó mulatságos compositiója volt. Egyik oldalon tátogott az oldalbordája, a másikon fülig be volt bőrozve. A kópertás oldal felénk esett. Senkit és semmit se láthatánk.

„Térj ki atyafi” — kiált a mi kocsisunk.

Halotti csend.

„Ponye szunyó csovráki” — szóla tótl Marczy pajtás a megülepedett cárpentumhoz.

Senki és semmi se mozdul.

„Bistiki devla rakittya” — ordítam egyiptomi

nyelven, s azt gondolva, hogy az illető maradi testület sátoros cigányokból áll.

„Az urak könnyebben kiterhetnek, mint mi” — rikácsolá egy boglyas fejű halandó, kipillantva a borsátor alól.

„Tensurfi! itt hiában povedálunk, hanem gondoltam valamit.”

„Valjon miből áll az a gondolat, Miska szó'gám?”

(Folyt. köv.)

Bernát Gazsi.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Mi lesz belőle, ha többé nem várhatunk? — Hát akkor — újra kezdjük a várakozást.

— Muszkaországban egy katonai kormányzó megparancsolá a nőnemen levő ifjúságnak, hogy krinolin viseljenek, és azt le ne merjék vetni, különben Sziberiába vitetnek. (Miért eselekszi ő ezt?) Azért, mert a kik krinolin nem viselnek, azok Nichilisták. (Hát'szen igaz is, mert a kinek már krinolinja sincs, annak már aztán semmije sincs.) De még azt is megparancsolta a leányoknak, hogy a kik levágták a hajukat kurtára, ne merjenek kurtára nyírott hajat viselni, hanem azonnal megnöjjenek a czopfjaik, a hogy voltak. (Igazán sok baja van egy muszka gubernátornak a masamódsággal; egyszer a lengyelek számára kell neki színeket változtatni, hogy milyeneket viselhetnek, mászszor meg az orosz dámák frizurájával kell bajlódnia.)

— (Tehát már Mexicót is elvesztettük?) Pedig ahoz már népszavazás utján jutottunk. (No már ennek csak nem Benedek volt az oka, meg a gyűtüs puská.)

— Azt mondják, hogy a megholt primás házi orvosa, dr. Argenti olyan homeopathias kontót nyújtott be a primási hagyaték gondnokának, hogy ezentul dr. Auri-et-argentinek fogják nevezni.

— A bécsi Kikeriki Napoleon császárra viczel, hogy az mennyire benne ül a mexicói tintában. Ez is olyan, mint mikor a cigány gyereknek elfagyott a lába, aztán azt mondta: „úgy kell édes apámnak mért nem vett nekem csizmát?”

— Sehogy sem vagyok megelégedve azzal a Clemenceau nevű új regényvel, a mit most fordítottak le Dumas ifjabb Sándortól: Annak a kőfaragónak nem kellett volna megölni a feleségét, kivált mikor már

megtudta, hogy az nem csak neki, hanem még öt hat más derék embernek is felesége. (Hát kend mit tett volna velük, ha regényiró volna?) Hát én azt mondtam volna nekik, hogy utazzanak le Erdélybe, legyenek kálvinistává, ott aztán a Consistorium olyan szépen elválasztja őket egymástól, hogy mehetnek jobbra balra. Azért nem szükség papirosvágó késsel, ollóval esni egymásnak!

Magyar Miska és Német Miska.

N. M. De mit akartok ti magyarok itt hatalmaskodni, mikor ti csak öt millioman vagytok, mi pedig *nem magyarok* harmincz millioman vagyunk az egész birodalomban.

M. M. Hát tudod mit? Fogadjunk; ereszsziük szavazásra a dolgot, s ha a harminczöt millióból azok lesznek többen, a kik *németeknek* vallják magukat; mint azok, a kik *magyarok* akarnak lenni, akkor ti parancsoltok mi nekünk; ha pedig azok lesznek többen, a kik magyaroknak vallják magukat, mint azok, kik *németek* akarnak lenni, akkor mi parancsoljunk ti nektek. No, tetszik a fogadás?

N. M. Majd holnap!

Recepisse.

Élt valahol, még talán most is él egy gyarló posta kezelő, kit a végzés oly pisze orral látoztatott meg, hogy a nálánál még magosabb emberek is orra lyukába láthattak; anyyival inkább láttatott pedig piszének, mert nyaka vállai közt oly impertinenter állott, mintha mindig a csillagokat akarta volna vizsgálni.

Egyszer a többi közt egy úrhölgy, ügyetlen szolgálójának egy levelet ad át e szavakkal:

— Vidd el Zsuzsi ezen levelet a postára, s *recepissén küld el*. Tudod mi az?

— Nem tudom én.

— Na, nem tesz semmit majd tudják ott a postán. A mint ezen levelet által adod, kapsz rá valamit, azt haza hozod, érted-é?

— Értem.

Elmegy a boldogtalan leány a levéllel s át adja azt a pisze expeditornak ezen szavakkal:

— *Ne te pisze küld el*. Kapott is a leány erre valamit az expeditortól, de olyan formát, hogy sirva ment haza, s panaszkodott keservesen a nagyságos asszonynak: mennyire elámitotta őtet azzal a levéllel; hogy nyakon teremtette őtet az a postás a mikor át adta neki a levelet. — Az óta nem is kell neki a recepissés levél.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.